

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

Överklagande av en hovrättsdom – brott mot varumärkeslagen

Klagande

Riksåklagaren
Box 5553
114 85 Stockholm

Motpart

CS

Ombud och offentlig försvarare:
Advokaten JK

Saken

Brott mot varumärkeslagen

Överklagade avgörandet

Svea hovrätts, avd. 2, dom den 8 oktober 2013 i mål nr B 1842-13

Yrkande

Jag yrkar att Högsta domstolen, med ändring av hovrättens dom, bestämmer påföljden för CS till fängelse.

Bakgrund

CS har i såväl tingsrätten som hovrätten dömts för brott mot varumärkeslagen för att uppsåtligen ha använt varukännetecken som varit identiska eller förväxlingsbara med Aktiebolaget Svenska Kullagerfabrikens gemenskapsvarumärke ”SKF” i ord och figur genom att den 3 mars 2010 dels i Avesta, dels i Kista samt den 19 april 2010 i Kista lagerföra och saluföra 6 672 artiklar (främst rullager och kullager) som varit försedda med varukännetecknen.

I målet är utrett att CS är faktisk företrädare för TTAB som bedriver import och försäljning av transmissionsprodukter, bl.a. lagerprodukter.

I målet är vidare utrett att de aktuella 6 672 artiklarna varit kopierade lagerprodukter, s.k. piratkopior. Det var cirka 200 olika slags artiklar. Dessa vägde mellan några gram till 222 kg.

Rullningslager (kullager och rullager) används i bl.a. bilar, tåg, flygplan, båtar, elektriska hushållsmaskiner, rullskridskor, växellådor, datorer, medicinska respiratorer, hissar och lyftkranar. Flera av de modeller som förekommer i beslaget används i fläktar i stora värmeverk. Vissa av rullagren i beslaget används i pappersmaskiner inom pappersindustrin.

Tingsrättens dom

Tingsrätten bestämde påföljden till fängelse i ett år.

I påföljdsdelen anförde tingsrätten bl.a. följande.

CS förekommer i belastningsregistret endast så vitt avser trafikförseelser. De brott som CS nu har gjort sig skyldig till är av allvarligt slag. De orsakar stor ekonomisk skada internationellt och utsätter den som köper varor av aktuellt slag för risker som denne inte har haft att räkna med. Således kan ett lagerhaveri orsaka skador inte bara på sak utan även på person. Denna typ av brott är relativt enkla att genomföra för den som vill skaffa sig goda intäkter utan att lägga ner något större arbete. De kräver stora samhällsresurser att avslöja. Annan påföljd än fängelse ska därför inte komma i fråga för CSs del.

Hovrättens dom

Sedan såväl CS som åklagaren överklagat tingsrättens dom i påföljdsdelen ändrade hovrätten domen på så sätt att påföljden bestämdes till villkorlig dom och 70 dagsböter.

Hovrätten uttalade bl.a. följande när det gällde brottslighetens straffvärde.

I detta fall är det klarlagt att brottsligheten har utgjort ett led i en affärsverksamhet som syftat till ekonomisk vinning. Det har emellertid framgått att TTAB, utöver de piratkopierade produkterna, även hade andra SKF-produkter samt produkter försedda med andra varumärken i sitt lager. Det finns inte någon utredning som tar sikte på att visa hur stor del av verksamheten som utgjordes av piratkopierade produkter. Det finns därför inte stöd för att vid bedömningen av gärningarnas straffvärde beakta verksamhetens omfattning, t.ex. med utgångspunkt från TTAB:s årsomsättning. Vid bedömningen av straffvärdet finns det enligt hovrätten inte heller utrymme för att i höjande riktning beakta sådana omständigheter som är hänförliga till risker för tredje man. Sådana omständigheter ligger utanför det skyddsintresse som straffbestämmelserna i varumärkeslagen tar sikte på. De gärningar som läggs CS till last enligt åtalet är dessutom begränsade i tid, rum och omfattning samt avser inte någon försäljning av piratkopierade produkter. Även med beaktande av att det är fråga om ett stort antal produkter – närmare 7 000 – är straffvärdet av gärningarna enligt hovrättens bedömning väsentligt lägre än det som

tingsrätten har kommit fram till. Enligt hovrätten uppgår det samlade straffvärdet till fyra månaders fängelse.

När det gällde valet av påföljd uttalade hovrätten bl.a. följande.

Hovrätten har konstaterat att straffvärdet av CSs gärningar inte uppgår till fängelse i ett år. Han är inte tidigare dömd för brott. Det enda skäl som vid sådana förhållanden skulle motivera att fängelse väljs som påföljd är brottslighetens art. Svea hovrätt har i en deldom den 26 november 2010 i mål B 4041-09 (The Pirate Bay) funnit att upphovsrättsintrång genom fildelning i kommersiell verksamhet är att bedöma som ett artbrott som leder till att det finns en presumtion för fängelse. Det framgår av domskälen att bedömningen är begränsad till just den typen av brottslighet och inte tar sikte på andra immaterialrättsliga intrång. Svea hovrätt har i en dom den 12 december 2012 i mål B 8539-12 bedömt att varumärkesintrång inte har ett sådant artvärde att det finns en presumtion för fängelse. Hovrätten gör samma bedömning i detta mål, dvs. att det saknas sådant artvärde som leder till en presumtion för fängelse.

Med hänsyn till det anförda ska påföljden bestämmas till villkorlig dom och dagsböter.

Grunderna för mitt överklagande

Jag delar hovrättens bedömning att CS ska dömas för brott mot varumärkeslagen i tre fall.

Fråga är i målet för det första vilket straffvärde den samlade brottsligheten ska anses ha och därefter om det, med hänsyn till brottens straffvärde eller art, finns skäl att bestämma påföljden till fängelse.

Av särskild betydelse är vilket genomslag vid straffvärdebedömningen risken för tredjemansskada ska ha.

Enligt min uppfattning talar såväl brottslighetens samlade straffvärde som brottens art för fängelse.

Brott mot varumärkeslagen

Som underrätterna har funnit ska varumärkeslagen (1960:644), som upphörde att gälla den 1 juli 2011 i samband med att den nu gällande varumärkeslagen (2010:1877) trädde i kraft, tillämpas i målet.

Enligt 1 § första stycket varumärkeslagen förvärvas ensamrätt till ett varumärke såsom särskilt kännetecken för varor som tillhandahålls i en näringsverksamhet genom registrering.

Enligt 1 § femte stycket varumärkeslagen avses med gemenskapsvarumärken varumärken enligt rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken.

Enligt 4 § samma lag innebär rätten till ett varukännetecken enligt bl.a. 1 § att annan än innehavaren inte får i näringsverksamhet använda ett därmed förväxlingsbart kännetecken för sina varor, vare sig på varan eller dess förpackning, i reklam eller affärshandling eller på annat sätt, däri inbegripet också muntlig användning. Bestämmelsen gäller enligt andra meningens oavsett om varan tillhandahålls eller är avsedd att tillhandahållas här i landet eller utomlands eller införs hit.

Varumärkesrätten ger innehavaren av varukännetecknet en ensamrätt att använda kännetecknet som symbol för varor eller tjänster som tillhandahålls i dennes näringsverksamhet. Genom sitt varumärke kan rättighetshavaren särskilja och framhäva sina varor, tjänster eller sin verksamhet i förhållande till andra varor, tjänster eller verksamheter på marknaden. Många kännetecken har också ett självständigt kommersiellt värde, grundat på betydande investeringar. Även för konsumenterna fyller kännetecken en viktig funktion genom att underlätta identifiering av varor, tjänster och verksamheter (se prop. 2009/10:225 s. 68).

Enligt 37 § första stycket varumärkeslagen ska den som uppsåtligt eller av grov oaktsamhet gör intrång i rätten till ett varukännetecken enligt 4-10 §§ (varumärkesintrång) dömas till böter eller fängelse i högst två år.

Enligt samma paragrafs tredje stycke får åklagaren väcka åtal för brott som avses i första stycket endast om målsäganden anger brottet till åtal och åtal av särskilda skäl är påkallat från allmän synpunkt.

Av 66 § varumärkeslagen följer att 37 § även gäller för s.k. gemenskapsvarumärken.

Min bedömning i påföljdsfrågan

Enligt 30 kap. 4 § första stycket brottsbalken ska rätten vid påföljdsvalet fästa särskilt avseende vid omständigheter som talar för en lindrigare påföljd än fängelse. Därvid ska rätten beakta sådana omständigheter som anges i 29 kap. 5 § brottsbalken. Enligt 30 kap. 4 § andra stycket brottsbalken får rätten som skäl för fängelse beakta brottets straffvärde och art samt att den tilltalade tidigare gjort sig skyldig till brott.

Brottslighetens straffvärde

I rättspraxis har, i anslutning till ett uttalande i lagens förarbeten, en presumtion ansetts föreligga för att fängelse ska ådömas, om brottsligheten har ett

straffvärde som motsvarar eller överstiger ett års fängelse (se t.ex. NJA 1994 s. 153 och NJA 2003 s. 414; jfr prop. 1987/88:120 s. 100).

Den grundläggande bestämmelsen för bedömningen av brottens straffvärde återfinns i 29 kap. 1 § brottsbalken. Enligt 29 kap. 1 § första stycket brottsbalken ska straff, med beaktande av intresset av en enhetlig rättstillämpning, bestämmas inom ramen för den tillämpliga straffskalan efter brottets eller den samlade brottslighetens straffvärde. Vid bedömningen av straffvärdet ska, enligt paragrafens andra stycke, beaktas den skada, kränkning eller fara som gärningen inneburit, vad den tilltalade insett eller borde ha insett om detta samt de avsikter eller motiv som han eller hon haft. Det ska särskilt beaktas om gärningen inneburit ett allvarligt angrepp på någons liv eller hälsa eller trygghet till person. Vid bedömningen av straffvärdet ska hänsyn även tas till försvårande respektive förmildrande omständigheter (29 kap. 2 och 3 §§ brottsbalken).

Som anges ovan är straffskalan för brott mot varumärkeslagen böter eller fängelse i högst två år. Eftersom CS har gjort sig skyldig till tre fall av brott mot varumärkeslagen kan en förhöjd straffskala, enligt 26 kap. 2 § brottsbalken, tillämpas. Maximistraffet uppgår därmed till fängelse i tre år.

Den första frågan är vilket straffvärde den samlade brottsligheten bör ha.

Av betydelse vid straffvärdebedömningen bör till en början i skärpande riktning beaktas att CS i vinstsyfte uppsåtligen handlat med piratkopierade produkter i relativt stor omfattning. Det har varit fråga om närmare 7 000 enskilda piratkopior (cirka 2,5 ton) som var och en i nästa led ska placeras i en produkt. Beaktas bör att ett uppsåtligt brott typiskt sett är mer straffvärt än ett oaktsamt handlande. Även om CS inte dömts för att ha sålt de piratkopierade varorna har han haft avsikt därtill, dvs. hans uppsåt har sträckt sig längre än att lager- och saluföra produkterna. Även om verksamheten inte uteslutande bestått av att hantera piratkopierade produkter har dessa utgjort en betydande del av det totala produktbeståndet. Beaktas bör också den påtagliga risk för negativ påverkan på SKF:s anseende som handel med de piratkopierade produkterna kan leda till, i synnerhet om tredje man skulle drabbas av allvarlig ekonomisk eller personell skada pga. bristande kvalitet hos lagren. Av betydelse härvid är också att de förfalskade produkterna varit mycket svåra att utseendemässigt skilja från äkta SKF-lager.

Redan dessa omständigheter bör tala för ett väsentligt högre straffvärde än det som hovrätten kommit fram till.

Hovrätten har funnit att det inte finns utrymme för att i höjande riktning beakta sådana omständigheter som är hänförliga till risker för tredje man eftersom

sådana omständigheter ligger utanför det skyddsintresse som straffbestämmelserna i varumärkeslagen tar sikte på.

Jag delar inte hovrättens bedömning. Varumärkets grundläggande funktion är att särskilja en innehavares varor från andra varor på marknaden. Marianne Levin har uttryckt det som att det är länken mellan företaget och kundkretsen som skyddas (Marianne Levin, Lärobok i immaterialrätt, 10 uppl., s. 409). Såväl rättighetshavare som kunder har intressen av att varor ska kunna särskiljas. Man talar ibland om ett varumärkes garantifunktion, med vilket avses såväl att ett visst varumärke har ett visst kommersiellt ursprung som att det har en viss given kvalitet. Varumärkets garantifunktion i båda dessa hänseenden har särskilt påpekats av EG-domstolen i flera avgöranden om ompaketering av parallellimporterade läkemedel, där garantiförpliktelser blir av särskild betydelse från kvalitets- och säkerhetssynpunkt (P.J. Nordell, NIR nr 3, 2010, s. 268 f. och Levin, a.a. s. 410. Se även EG-domstolens domar C-206/01 och C-236/08). En viktig funktion hos ett varumärke kan således sägas vara att utgöra en garanti för att varan har de egenskaper som förväntas. Handel med piratkopior innebär att varumärkets funktion sätts ur spel, vilket kan leda till snedvridning av konkurrensen samt svårigheter för kunderna att veta vad de köper. Även om straffbestämmelsen i varumärkeslagens primära skyddsobjekt är rättighetshavaren skyddar bestämmelsen också konsumenter och slutanvändare från att erhålla förfälskade produkter och därmed utsättas för risker de inte haft anledning att räkna med. Såväl rättighetshavarens som kundkretsens rättsligt skyddade intressen kränks sålunda typiskt sett genom ett varumärkesintrång. Beroende på vad det är för slags vara som kopierats blir konsekvenserna för kunderna av olika allvarlig beskaffenhet. Handel med piratkopior skapar risker för konsumenterna. Särskilt vid kopiering av vissa produkter, såsom läkemedel och reservdelar till fordon, skapas risker för konsumenternas hälsa och säkerhet (se bl.a. Regeringskansliet Faktapromemoria 2005/06:FPM26 och Marianne Levin, NIR 1994 s. 523 f.).

Att saluföra piratkopior av sådant slag som är aktuellt i målet kan få förödande konsekvenser i senare led, när produkterna nått brukarna. Särskilt allvarligt bör man därför se på det faktum att varorna säljs som äkta SKF-lager och inte som kopior. Om ett lager saluförs som äkta utgår konsumenten och slutanvändare från att detta har en viss förväntad kvalitet och hållbarhet. Den som köper sådana lager utsätts för potentiellt stora säkerhetsrisker. Ett lagerhaveri kan orsaka mycket allvarliga skador på såväl sak som på person. Det finns all anledning att se särskilt allvarligt på när vitala mekaniska delar som används i allt från kärnkraftverk till tåg och flygplan förfälskas och säljs som äkta på en legal marknad. SKF:s varumärke utgör en kvalitetsgaranti och de kunder som köper deras produkter förlitar sig på en viss kvalitet, pålitlighet och uthållighet. Slutkonsumenternas kontroll och serviceintervaller får antas vara anpassade efter de livslängder och de rekommendationer som gäller för äkta SKF-lager,

varför en förkortad livslängd måhända inte noteras förrän skadan redan har uppstått.

Att saluföra förfalskade lager är en potentiellt farlig brottslighet som bör anses särskilt klandervärd. Är kvaliteten undermålig eller inte i enlighet med den förväntande kan det få förödande konsekvenser för tredje man.

I målet är utrett att de falska lagren i viss omfattning haft en lägre kvalitet än originalprodukterna. Skillnaderna i livslängd mellan SKF-produkterna och de produkter ur beslaget som analyserats har, beroende på produkttyp, varierat från mellan en och 17 gånger så lång livslängd till SKF-produkternas fördel till att det i princip inte förelagt någon skillnad alls i livslängd. Enligt återopad e-postkorrespondens och uppgift från vittnet JB uppgav en köpare av falska produkter (FS) att dessa inte höll som de skulle. Alldeles oavsett om de aktuella piratkopierade lagren varit av sämre kvalitet än originalen så finns det enligt min uppfattning anledning att se särskilt strängt på varumärkesintrång som avsett piratkopierade lagerprodukter där användande av kopior kan leda till allvarliga sak- eller personskador för tredje man, vilka denne inte haft anledning att räkna med.

CS har visat en uppenbar likgiltighet inför varornas kvalitet och huruvida skador skulle kunna uppstå på egendom och person. Att de falska lagren skulle kunna vara skadliga för tredje man måste också CS ha insett. I vart fall borde han ha insett detta.

Sammanfattningsvis kan vid vissa typer av produkter, exempelvis lager, reservdelar till fordon och läkemedel, brister i den förväntade kvaliteten leda till omfattande skador, såväl på person som på egendom. Denna potentiella risk för skador bör beaktas i skärpande riktning vid straffvärdebedömningen.

Den omständigheten att den brottslighet CS har gjort sig skyldig till avsett piratkopierade varor av sådan karaktär att svåra tredjemansskador kan riskera att uppkomma bör få ett ordentligt genomslag på straffvärdet. Vid en samlad bedömning av omständigheterna kring CSs brottslighet anser jag att straffvärdet för den samlade brottsligheten bör motsvara åtminstone ett års fängelse.

Eftersom straffvärdet bör uppgå till åtminstone fängelse i ett år ska påföljden för CS bestämmas till fängelse.

Brottslighetens ”artvärde”

Om Högsta domstolen skulle finna att brottslighetens straffvärde inte är så högt att detta i sig motiverar att fängelse väljs som påföljd bör provas om ett sådant val kan motiveras med hänvisning till brottslighetens art. Redan här bör emellertid anmärkas att straffvärdet under alla förhållanden är så högt att det för att fängelse ska väljas som påföljd bör räcka med ”artskäl” av måttlig styrka.

Brott mot varumärkeslagen omfattar många olika slag av gärningar, vissa av mindre allvarlig karaktär. Av det skälet ingår också böter i straffskalan. Det är också ett skäl till den, restriktiva, åtalsprövningsregel som finns. Klart är därför att brott mot varumärkeslagen generellt sett inte är att betrakta som en brottstyp av sådan art att fängelse normalt ska väljas som påföljd.

Mot bakgrund av åtalsprövningsregeln är det normalt främst de allvarligaste fallen av brott mot varumärkeslagen som åtalas – fall där den övre delen av straffskalan bör vara tillämplig.

Det finns inte några uttalanden från lagstiftaren om huruvida brott mot varumärkeslagen i vissa hänseenden ska anses som brott av sådan art att fängelse ska vara en utgångspunkt.

Något mer gediget stöd för att det skulle finnas en fast praxis av innebörd att brott mot varumärkeslagen under vissa omständigheter är ett brott av sådan art att fängelse ska väljas som påföljd finns inte. I en dom av Stockholms tingsrätt den 15 juli 2013 i mål nr B 769-11 har rätten emellertid funnit att brott mot varumärkeslagen med ett straffvärde motsvarande fängelse i tio månader är ett brott av sådan art att det råder en stark presumtion för fängelse. I det målet var det fråga om välorganiserad brottslighet som pågått en längre tid. I ytterligare domar från Stockholms tingsrätt har dömts till korta fängelsestraff för brott mot varumärkeslagen (se dom av den 3 februari 2009 i mål nr B 84-08 och dom av den 22 juni 2000 i mål nr B 3910-99). Hänvisas kan också till Svea hovrätts deldom av den 26 november 2010 i mål nr B 4041-09 (The Pirate Bay) som dock gällde brott mot upphovsrättslagen.

Vid bedömningen av aktuell brottslighets ”artvärde” måste brottslighetens karaktär i det särskilda fallet och omständigheterna kring brottet beaktas. Vid påföljdsbestämningen bör en sammanvägning av brottslighetens straffvärde och ”artvärde” ske.

Vilka slags faktorer som kan påverka att ett visst brott kan anses vara av den arten att detta med större eller mindre styrka talar för ett fängelsestraff är svårt att säga generellt. Som omständigheter som kan vara av betydelse för att viss brottslighet ska anses vara av sådan art som bör föranleda fängelse även när straffvärdet inte är särskilt högt har vissa omständigheter angetts, bl.a. att en

brottstyp blivit mer utbredd eller antagit elakare former eller att brottstypen visat sig svår att förebygga eller upptäcka. Av betydelse är också om allmänpreventiva hänsyn kan göra sig gällande med särskild styrka (se prop. 1987/88:120 s. 100 och prop. 1997/98:96 s. 116 f.).

Problemen med varumärkesförfalskning och pirattillverkning ökar hela tiden och är i dag internationella till sin karaktär. Varumärkesförfalskning och pirattillverkning utgör allvarliga hot mot samhällsekonomin och de offentliga finanserna. Förutom dessa ekonomiska och samhällseliga konsekvenser innebär varumärkesförfalskning och pirattillverkning stora problem för konsumentskyddet, särskilt när, som i detta fall, hälsa och säkerhet äventyras (se bl.a. prop. 1993/94:122 s. 37, SOU 2001:26 och Faktapromemoria 2005/06:FPM26). Sådan brottslighet är särskilt angelägen att motverka och det bör kunna antas att fängelsestraff på detta område kan ha större preventiv betydelse än i andra sammanhang.

Som tingsrätten också anfört är brott mot varumärkeslagen relativt enkla att genomföra för den som vill skaffa sig goda intäkter utan att lägga ner någon större arbetsinsats. Samtidigt är brotten svåra att upptäcka samt fordrar stora samhällsresurser att avslöja. I detta fall har de förfalskade lagren till utseendet varit mycket lika de äkta SKL-lagren.

På grund av det ovan anförda anser jag att de brott varom här är i fråga bör anses vara av sådan art att det föreligger en stark presumtion för att fängelse ska väljas som påföljd. Skäl att bryta presumtionen saknas.

Skälen för prövningstillstånd

Högsta domstolen synes inte tidigare ha prövat någon fråga om påföljd för brott mot varumärkeslagen.

Inte heller i förarbeten eller doktrin görs, såvitt jag kunnat utröna, några vägledande uttalanden om vilka omständigheter som bör ha betydelse vid straffvärdebedömning och påföljdsval när det gäller brott mot varumärkeslagen.

Av vikt vore att få prövat huruvida och i så fall under vilka omständigheter s.k. tredjemanshänsyn bör få genomslag på straffvärdebedömningen vid brott mot varumärkeslagen. I detta mål har tingsrätten och hovrätten kommit till rakt motsatta slutsatser i den frågan. Enligt vad jag har erfarit är brottslighet av liknande slag som den här aktuella inte sällsynt förekommande.

Av vikt är vidare att få belyst av Högsta domstolen huruvida brott mot varumärkeslagen av sådan karaktär varom nu är i fråga kan utgöra brott av sådan art att utgångspunkten bör vara ett fängelsestraff. I denna fråga synes praxis inte enhetlig. I en dom av Stockholms tingsrätt meddelad den 15 juli

2013 i mål nr B 769-11 har tingsrätten anfört att ett brott mot varumärkeslagen med ett straffvärde om tio månaders fängelse är ett brott av sådan art att annan påföljd än fängelse inte kunde komma i fråga. I detta mål har hovrätten, med en hänvisning till en dom av Svea hovrätt den 12 december 2012 i mål nr B 8539-12 bedömt att brott mot varumärkeslagen inte har ett sådant artvärde att det finns en presumtion för fängelse. Jag kan också hänvisa till äldre domar meddelade av Stockholms tingsrätt den 3 februari 2009 i mål nr B 84-08 och den 22 juni 2000 i mål nr B 3910-99.

En förutsättning för att åklagare ska väcka åtal för brott mot varumärkeslagen är att målsäganden anger brottet till åtal och att åtal av särskilda skäl är påkallat från allmän synpunkt. Eftersom brottets svårhetsgrad är en omständighet att beakta vid åtalsprövningen är av vikt att hållpunkter utarbetas när det gäller vilket genomslag olika straffvärdeomständigheter bör ha.

Det förhållandet att en ny varumärkeslag trätt i kraft den 1 juli 2011 och således efter det att här aktuella brott begicks, bör inte hindra en prövning av Högsta domstolen av påföljdsfrågan eftersom straffbestämmelsen inte ändrats (se prop. 2009/10:225).

För en mer enhetlig rättstillämpning på påföljdsbestämningsområdet när det gäller brott mot varumärkeslagen vore det mycket betydelsefullt med vägledande uttalanden av Högsta domstolen. En prövning av mitt överklagande skulle därför vara av stor vikt för ledning av rättstillämpningen.

Bevisuppgift m.m.

Jag ber att få återkomma med bevisuppgift och synpunkter på målets fortsatta handläggning för det fall Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd.

Kerstin Skarp

Hedvig Trost

Kopia till:

Utvecklingscentrum Malmö
Internationella åklagarkammaren i Stockholm (AM-24200-10)